

proto, že nebyla opatřena podpisem advokáta, ač byla obžalovanému za tím účelem vrácena.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, Zm I 1249/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací povolil ke stížnosti — správně žádosti — obžalovaných J. G. a R. G. navrácení v předešlý stav ohledně lhůty stanovené jim k podpisu advokátem jejich zmateční stížnosti do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 4. července 1935, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle § 81 tr. z., zrušil usnesení téhož soudu z 5. listopadu 1935, jímž byla jejich zmateční stížnost zamítnuta, a rozhodl o zmateční stížnosti ve věci samé.

Z d ů v o d ů:

Usnesení z 15. října 1935, kterým bylo obžalovaným uloženo, aby provedení zmateční stížnosti dali do tří dnů podepsati advokátem, bylo doručeno obžalované R. G. dne 17. října 1935 a obžalovanému J. G. dne 18. října 1935.

Podáním došlým na soud dne 19. října 1935 oznámili obžalovaní, že jim není možno pro nemajetnost dáti se zastoupiti advokátem a žádali o přidělení obhájce z moci úřední. Tato žádost zajisté neměla jiného smyslu a účelu, než aby jim nalézací soud ustanovil k podpisu jejich zmateční stížnosti zástupce chudých. Soud o této žádosti obžalovaných vůbec nerozhodl, nýbrž teprve dne 21. října 1935, tedy posledního dne nahoře zmíněné třídenní lhůty, předložil spisy státnímu zastupitelství k návrhu. Toto navrhlo, aby zmateční stížnost obžalovaných byla zamítnuta, aniž uvedlo, z jakých důvodů. Nalézací soud pak usnesením ze dne 5. listopadu 1935 zmateční stížnost obžalovaných zamítl s odůvodněním, že nebyla opatřena podpisem advokáta, ač byla obžalovaným za tím účelem vrácena.

Obžalovaní zakročili u nalézacího soudu o zřízení obhájce chudých k podepsání zmateční stížnosti včas a není pochyby, že při včasném a vhodném vyřízení jejich žádosti (na příklad telefonickým uvědomením místního obhájce, jenž přicházel v úvahu) mohla býti zmateční stížnost opatřena podpisem obhájce ve lhůtě usnesením ze dne 15. října 1935 stanovené. Že příkaz tímto usnesením daný nebyl splněn, stalo se bez viny obžalovaných pro okolnosti, jimž čeliti neměli možnosti. Bylo proto jejich stížnosti, která svým obsahem je v pravdě žádostí za navrácení v předešlý stav ve smyslu § 364 tr. ř., vyhověti.

Čís. 5465.

Finanční stráž, konajíc službu v cukrovaru, je formálně oprávněna kontrolovati netoliko osoby vycházející z ohrady podniku vraty nebo dveřmi, nýbrž i osoby bydlící uvnitř ohrady, má-li podezření, že přenášejí nezdaněný cukr z výroby do bytů.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, Zm II 75/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 7. prosince 1934, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti, pokud s hlediska zmatku č. 9 a), po případě č. 10 § 281 tr. ř. namítá, že respicient finanční stráže F. H. nebyl ani formálně oprávněn zakročiti služebně proti J. N. ml., a pokud v souvislosti s tím vytýká rozsudku podle č. 5 § 281 tr. ř. neúplnost proto, že se při zkoumání této otázky neobírá skutečnostmi při hlavním líčení najevo vyšlými, že J. N. ml. bydlí uvnitř ohrady cukrovaru v naturálním bytě a že nechtěl vyjít z ohrady cukrovaru, nýbrž chtěl pouze přejít uvnitř této ohrady.

Stížnost je na omylu, je-li toho názoru, že finanční stráž, konající službu v cukrovaru, smí kontrolovati toliko osoby z ohrady cukrovaru vraty nebo dveřmi vycházející, a má-li v důsledku toho za to, že uvedené, při hlavním líčení najevo vyšlé skutečnosti poukazovaly k tomu, že se H-ému nedostávalo ani formálního oprávnění ke služebnímu zakročení proti J. N. ml. Názor stížnosti, že finanční stráž, konající službu v cukrovaru, smí kontrolovati toliko osoby vraty nebo dveřmi z ohrady cukrovaru vycházející, nemá opory ve služebním předpisu pro finanční stráž v cukrovarech činnou, jenž byl vydán výnosem ministerstva financí ze dne 10. června 1888, č. 16.914, a jenž je dosud v platnosti. Stížnost nepopírá, že finanční stráž, konající službu v cukrovaru, je bdíti nad tím, aby z ohrady cukrovaru nebyl vynášen nebo vyvážen nezdaněný cukr. Této povinnosti nemohla by finanční stráž plně dostáti, kdyby se obmezovala v tomto směru výhradně na kontrolu osob z ohrady cukrovaru vraty nebo dveřmi vycházejících. Měl-li respicient finanční stráže H., jak rozsudek zřejmě předpokládá, podezření, že J. N. ml., jež viděl vycházeti postranními dveřmi z budovy cukrovaru, má u sebe nezdaněný cukr, byl přes to, že N. bydlí uvnitř ohrady cukrovaru v naturálním bytě a nebylo patrné, že chce vyjít z ohrady cukrovaru nebo dveřmi, formálně oprávněn jej u výkonu své služby zadržeti za účelem jeho předvedení na finanční strážnici k prohlídce, protože mohl počítati s možností, že N. hodlá dopravit nezdaněný cukr někde, kde nejsou vrata nebo dveře v ohradě cukrovaru, nějak mimo ohradu cukrovaru. Ostatně přehlíží stížnost, že i cukr, určený pro spotřebu podnikatele a jeho zaměstnanců uvnitř ohrady cukrovaru bydlících, smí býti podle § 39 zák. ze dne 20. června 1888, č. 97 ř. z., o dani z cukru dopraven z výroby do bytů těchto osob teprve po zaplacení předepsané daně, a dále, že je nepochybně úkolem finanční stráže, konající službu v cukrovaru, bdíti též nad tím, aby nezdaněný cukr nebyl dopravován z výroby do bytů těchto osob. Z toho, co uvedeno, vysvítá, že zmíněné, stížností zdůrazňované skutečnosti, nepoukazovaly nikterak k tomu, že respicient finanční stráže H. nebyl formálně oprávněn zakročiti služebně proti J. N. ml. V důsledku toho nelze spatřovati vady neúplnosti v tom, že se rozsudek oněmi skutečnostmi v tomto směru neobírá. — — — —